

Hertil kommer, at en faktisk vurdering af afgiftsprovenuet ved afskaffelsen af det afgiftsfrie salg kræver et fyldestgørende statistisk materiale, som endnu ikke foreligger.

Jf. folketingsspørgsmål S 2578 overvåger regeringen i øvrigt løbende grænsehandelen.

Spm. nr. S 2432

Til justitsministeren (18/6 99) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Er ministeren indforstået med at udfærdige yderligere administrative forskrifter til forståelse af Lov om forældremyndighed og samvær (1995 og 1997), f.eks. en tilføjelse til vejledning 1995-12-20 udfra de senere indhøstede erfaringer vedrørende lovens anvendelse?«

Begrundelse

Det er min erfaring udfra henvendelser fra offentligheden, at man ikke i statsamter, Civilretsdirektoratet og ved domstolene har formået fuldt ud i praksis at leve op til de krav, som ministeren og Folketinget opstillede ved de seneste revisioner af lov om forældremyndighed og samvær.

Navnlig synes der at være problemer i forbindelse med eneforældremyndighed efter skilsmisse, hvor moderen har opnået den nævnte rettighed, og hvor faderen savner økonomiske og andre muligheder for til stadighed via advokatbistand at håndhæve børnenes og egne rettigheder.

Der forekommer i visse tilfælde at være øget mulighed for at misligholde faderens samværsret f.eks. gennem moderens chikaner. Jeg vil navnlig pege på lovens § 16, hvorefter den person, som ikke har forældreret, og derfor ikke har barnet boende, har ret til samvær for at sikre barnets (børnenes) forbindelse til begge forældre.

Heller ikke ministerens og Folketingets ønske om på grundlag af forældremyndighedsudvalgets indstilling at sikre den person, som ikke har forældremyndighed, typisk faderen, bedre mulighed for at blive orienteret om barnets opvækst og eventuelle problemer, synes fuldt ud at blive effektueret i praksis.

Her vil jeg pege på lovens § 19, hvorefter den nævnte person uden forældremyndighed har ret til efter anmodning at få orientering om barnets forhold fra skole, børneinstitutioner samt social- og sundhedsvæsenet.

Det vil i den forbindelse navnlig være af interesse at få oplyst, hvilke praktiske erfaringer myndighederne har med denne paragraf, som Folketinget lagde stor vægt på, og hvis erfaringerne er negative, hvilke foranstaltninger ministeren påtænker i denne forbindelse.

Svar (29/6 99)

Justitsministeren (Pia Gjellerup fg.):

I begrundelsen for spørgsmålet anføres bl.a., at det er spørgerens erfaring »udfra henvendelser fra offentligheden, at man ikke i statsamter, Civilretsdirektoratet og ved domstolene har formået fuldt ud i praksis at leve op til de krav, som ministeren og Folketinget opstillede ved de seneste revisioner af lov om forældremyndighed og samvær.«

Der peges i den forbindelse bl.a. på, at der »synes . . . at være problemer i forbindelse med eneforældremyndighed efter skilsmisse, hvor moderen har opnået den nævnte rettighed, og hvor faderen savner økonomiske og andre muligheder for til stadighed via advokatbistand at håndhæve børnenes og egne rettigheder.« Endvidere peges der bl.a. på, at bestemmelsen i § 19 i lov om forældremyndighed og samvær om ret for den af forældrene, der ikke har forældremyndigheden, til orientering om barnets forhold ikke »fuldt ud [synes] at blive effektueret i praksis.«

De anførte synspunkter er ikke nærmere konkretiseret i begrundelsen for spørgsmålet.

Mere generelt kan det oplyses, at det er en væsentlig opgave for Justitsministeriet (Civilretsdirektoratet) løbende at sikre, at de intentioner, der ligger bag lov om forældremyndighed og samvær, føres ud i livet.

Bl.a. har Civilretsdirektoratet på de såkaldte Skarrildhus-kurser i 1996, 1997 og 1998 sammen med sagsbehandlere i statsamterne gennemgået de ændringer af samværspraksis, som loven lægger op til. De principielle synspunkter, som Civilretsdirektoratet her har givet udtryk for, er efterfølgende optrykt i beretningerne fra kurserne (Skarrildhus-beretningerne).

Det kan også nævnes, at Civilretsdirektoratet ved cirkulæreskrivelser af 23. april og 12. no-